

stemmelse, der giver hjemmel for et sådant afslag.

Det kan derfor sammenfattende anføres, at spørgsmålet om, hvilken af de nævnte retsopfattelser vedrørende § 4, stk. 3, der er den korrekte, ikke er afgørende for, hvorvidt en begæring om aktindsigt i personaleoplysninger kan afslås, men mere for, hvilken fremgangsmåde der skal følges af myndighederne ved modtagelsen af en sådan begæring. Det følger bl.a. heraf, at en reel begrænsning i offentlighedens adgang til aktindsigt i personalesager ikke ville kunne opnås ved at lægge Bent Unmack Larsens retsopfattelse til grund, men alene ved en materiel ændring af offentlighedslovens undtagelsesbestemmelser.

Spørgsmål nr. 5:

Har ministeren overvejet i stedet for den omstændelige vej med at ændre på offentlighedslovens systematik at søge hjemmel til at fastsætte regler for, hvad der må opbevares i en personalesag samt hvor længe?

Svar:

Justitsministeriet forstår den ordning, der skitseres i spørgsmålet, således, at de dokumenter m.v., der ikke må opbevares i »personalesagen«, i stedet skal opbevares i andre sager i myndigheden. Justitsministeriet går således ud fra, at det ikke er tanken, at de pågældende dokumenter m.v. slet ikke må opbevares hos myndigheden og derfor f.eks. i givet fald ville skulle kasseres straks efter udarbejdelsen/modtagelsen.

Efter Justitsministeriets opfattelse ville en sådan regulering af, i hvilke sager hos myndigheden de forskellige personalemæssige oplysninger m.v. skal opbevares, ikke være egnet til at opnå den tilsigtede begrænsning i adgangen til aktindsigt i oplysninger om personalemæssige forhold.

I tilfælde, hvor der ikke søges aktindsigt i »personalesagen«, men i bestemte, specificerede oplysninger vedrørende den pågældende ansatte, ville begæringen således skulle imødekommes i overensstemmelse med offentlighedslovens almindelige regler, uanset i hvilke sager hos myndigheden oplysningerne måtte ligge.

I det omfang en begæring om aktindsigt i »personalesagen« under de anførte omstændigheder ikke måtte anses for tilstrækkeligt konkretiseret, jf. offentlighedslovens § 4, stk. 3, ville

det påhvile myndighederne at yde den, der søger aktindsigt, den vejledning, som er nødvendig for, at begæringen herefter ville kunne angives så præcist, at konkretiseringskravet måtte anses for opfyldt.

Der kan i den forbindelse henvises til pkt. 5.2 i.f. i Justitsministeriets besvarelse af 20. januar 1998 af spørgsmål nr. 25 fra Folketingets Retsudvalg (L 76 - bilag 9) samt til pkt. 2 i besvarelsen af spørgsmål nr. 2 ovenfor.

Den i spørgsmålet skitserede ordning ville derfor ikke kunne stå alene, men måtte i givet fald suppleres med materielle aktindsigtsbestemmelser, dvs. bestemmelser om, hvilke personaleoplysninger - i eller uden for personalesagen - der kan undtages fra aktindsigt.

På den anførte baggrund finder Justitsministeriet ikke, at en ordning af den skitserede karakter - der i øvrigt næppe kunne anses for mindre omstændelig end den foreslåede ordning - bør gennemføres.

Spørgsmål nr. 8:

Under henvisning til vedlagte sag fra Folketingets Ombudsmand, jf. beretningen for 1991, side 47 ff., bedes ministeren vurdere, om ombudsmandens udtalelse entydigt støtter Justitsministeriets udlægning af sagsbegrebet i forbindelse med personalesager.

Svar:

1. Justitsministeriet har forstået spørgsmålet således, at der sigtes til det, der er anført under pkt. 5 i Justitsministeriets besvarelse af 20. januar 1998 af spørgsmål nr. 25 fra Folketingets Retsudvalg (L 76 - bilag 9) vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en begæring om aktindsigt i en bestemt offentligt ansat »personalesag« kan antages at opfylde konkretiseringskravet i offentlighedslovens § 4, stk. 3.

I den nævnte besvarelse anføres - efter en gengivelse af Justitsministeriets besvarelse af 30. juni 1997 af spørgsmål nr. 252 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del - bilag 773) - bl.a. følgende:

»Det, som Justitsministeriet har anført, er således, at administrativ praksis vedrørende journalisering må tillægges »en vis vejledende betydning« ved vurderingen af, om en begæring om aktindsigt kan anses for tilstrækkeligt konkretiseret efter offentlighedslovens § 4, stk. 3.